

»Torej res nisi več pri prvem mojstru!«

»Seveda ne!« se je nasmejal Janž. »Tu je vse drugače. Delam samo v delavnici! In kakšna je delavnica! Za vsako delo stroj! O, in kaj vse delamo!«

Oče in Tevž se nista mogla dovolj načuditi vsemu, kar jima je zdaj začel Janž pripovedovati.

Kmalu nato je prišel Lojz. Da pokaže, kaj zmore tudi on, ga je povabil s Tevžem na dom:

»Pojdita z menoj, da bosta videla, kaj smo dobili pred dnevi!«

»Kaj?« sta vprašala oba hkratu.

»Posnemalnik za mleko«, je vzkliknil Lojz zmagoslavno, »tako dolgo sem očetu prigovarjal, da ga je kupil. Doslej se je mleko brez večjega haska razgubilo, zdaj bomo pa delali surovo maslo in ga pro-

dajali v mesto. Na pomlad«, je govoril med vrati, »pa napravimo drevesnico in trtnico. Jaz pa bom prodal vse zajce in kožo z mladiči ter si kupil nekaj panjev čebel. Tako bomo začeli z umnim kmetijstvom! Ne bomo še sicer orali s traktorji, a to bo prvi korak naprej!«

Živahno pogovarjajoč se so odhiteli, Tevžu je bilo komaj videti, da šepa.

Oče je dolgo zrl za njimi, potem pa dejal vedro materi, ki je pravkar stopila v izbo:

»Vidiš, Ana, današnja mladina ima več poguma, kakor ga imamo in kakor smo ga imeli mi. Zato si bo tudi ustvarila lepšo bodočnost!«

In čez čas nekako otožno:

»Škoda, da najbrž ne bova mogla dolgo uživati tega novega življenja.«

TINE RAZPOTNIK

MODRA OPOROKA

(KITAJSKA PRIPOVEDKA)

Bogati trgovec Fučang je stanoval v lepi hiši ob reki Ytung-Wai. Imel je tri sinove: Kianga, Kveika in Honanga.

Bil je zelo star in je čutil, da ne bo več dolgo živel. Zato je hotel izbrati enega izmed svojih sinov, ki bi mu izročil svoje imetje, ne da bi s tem oškodoval drugih dveh sinov.

Dan in noč je premišljal značaj in lastnosti svojih sinov, slednjič pa se mu je rodila misel, ki se mu je zdela dobra in pravična.

Poklical je svoje tri sine, jim povedal, za kaj gre, ter končal z besedami: »Sinovi moji, rad bi se prepričal, kdo izmed vas je najpre-

udarnejši in najmodrejši. Nate vsak en srebrni tael; z njim dokažite svojo modrost. Ob sončnem zahodu se vrnite domov, da mi poveste, kako ste ga obrnili. To je vse, kar sem vam hotel reči, in zdaj pojdite.« Zamizal je in molil.

In tako so šli Fučangovi sinovi vsak svojo pot.

Kiang, najstarejši med njimi, je bil lep, toda domišljav mladenič. Oblečen je bil v rumen svilen kimono in je nosil najdaljšo kito izmed vseh mladeničev mesta ob Ytung-Waiju. Njemu je ugajala očetova misel samo zato, ker je smel zapraviti denar, kakor je hotel. Bil je prepričan, da bo kot najstarejši sin slednjič vendarle dobil očetovo dediščino. Srečal je revno ženo z dvema gladujočima otrokoma.

»Lačni smo in ubogi, pomagaj nam«, so prosili Kianga.

— Neumnost bi bila, ne modrost, če bi jim dal poslednji denar — je brž pomislil ter zavrnil ženo in otroka:

»Še sam nisem jedel in nimam, kar bi vam dal.«

In šel je ter za srebrnik dobro jedel in pil ter se vozil z jadrnico na reki Ytung-Wai.

Kveiko, najmlajši sin, je bil gra-bežljiv in skop. Tudi on je srečal revno ženo in njena otroka.

»Lačni smo in ubogi, pomagaj nam«, so prosili Kveika.

— Če bom dajal, ne bom sam imel; to je modro — je razsodil Kveiko zase ter zapodil ženo z otrokoma: »Ničesar nimam in nič ne dam. Sam bom stradal.«

In šel je ter spravil srebrnik v skrivnjico na skrivnem mestu.

Honang, srednji Fučangov sin, ni bil ne lep, ne grd. Bil je dobrega srca in zmerom vedre, zadovoljne misli. Ko je zapustil očetov dom, se je izprehajal po mestu in pre-mišljal, kako bi svoj denar najbolje uporabil. Čim bolj je premišlje-val, tem manj so mu prihajale do-bre misli. Slednjič je tudi on srečal ženo in otroka.

»Lačni smo in ubogi, pomagaj nam, so prosili Honanga. In kakor da je rešen mučnega premišljevanja, je dal Honang z veseljem ženi srebrnik, rekoč:

»Vidim tvojo bedo. Vzemi, kar ti morem dati.«

Nato je dobre volje hitel domov, ker se je sonce že nagibalo k za-tonu.

»Oče, ali nisem modro ravnal?« je pravil Kiang očetu. »Za denar sem dobro jedel in pil, z jadrnico sem se vozil po reki Ytung-Wai in tako sem dal ljudem zaslužiti.«

»Dobro,« je dejal oče.

»Jaz, oče, sem najmodreje obrnil denar«, je pravil očetu Kveiko. »Ni-komur nisem nič dal, nisem jedel, nisem pil in nisem se vozil z jadrnico po reki Ytung-Wai, temveč srebrnik sem dobro spravil.«

»Prav!« je rekel oče Fučang.

»In kako je moj sin Honang po-rabil denar?«

»Oče, dal sem ga revni ženi in njenima lačnima otrokoma«, je odgovoril Honang.

»Dobro!« je dejal Honangov oče.

»No, sinovi moji, edini Honang je med vami ravnal preudarno in modro. Misleč na srečo vas vseh, sem sklenil, da bo Honang uprav-ljal mojo hišo in vidva bosta delala v tej hiši, zakaj Honang bo bolje skrbel za vaju, kakor bi skrbela vi-dva sama zase. Če bo moje imetje v dobrih Honangovih rokah, bo do-bro vam vsem, dočim bi bilo dobro samo upravitelju hiše, če bi jo kdo izmed vaju upravljal.«

In tako je dobil očetovo imetje Honang in vsi so ga ljubili zaradi njegove ljubezni do ljudi.

SREDI POLJA

Sredi polja

v mladem jutru

ajda je vzcvetela

in opojno

je prostrana

dalja zadehtela.

Nad poljano

vzvalovano

so škrjančki peli,

o ljubezni,

soncu mladem

in o ajdi beli.

Poslušala

ptičk sem pesem,

v ajdo belo zrla.

„V tem cvetočem,

sladkem morju

rada bi umrla.“

Marija